

»Natten lider, Dagen er nær« (Rom. 13.12)

Menigheden og jøderne

Vor Herre Jesus sagde til den samaritaniske kvinde: »I tilbeder det, I ikke kender; vi tilbeder det, vi kender, thi frelsen er (udgår) fra jøderne« (Johs. 4,22). Dette ord lagde professor *Karl Barth* til grund for sit absolutte Nej til Hitler og nationalsocialismen, idet han sagde: »Man kan ikke være både en kristen og en nationalsocialist!« Det kostede ham hans stilling som professor i Tyskland og venskab med mange ansete kolleger, der viste en vis forståelse for den genrejsning af Tyskland, som Hitler stod for. Karl Barth gik så vidt, at han kaldte jødehadet for synden imod Helligånden.

Det første, vi bemærker ved Jesu ord: »Frelsen udgår fra jøderne,« er, at Herren benytter *nutidsformen*.

Frelsen er vor Herre Jesus. Han kommer til os gennem Guds ord. Selv læser jeg for tiden *Johannes-evangeliet*. Det er skrevet af jøden Johannes om Jesus af Nazaret, Guds søn, der tillige var Davids søn, altså jøde. Du læser måske en af profeterne – eller en af Salmerne – eller et af Paulus breve – eller noget andet i Bibelen. Dybest set peger de alle på vor Herre Jesus og er næsten alle skrevet af jøder, drevne af Helligånden. Det ord, der udgår fra dem, er Guds ord og har som Ånd og som Liv frelsende kraft. Intet andet folk har et sådant ord til frelse. Der findes store digtere, filosoffer, moralister og religionsstiftere hos mange andre folk, men alle uden frelsende kraft.

Sandelig er frelsen fra jøderne og udgår fra dem i dag!

Men menneskeheden tager ikke med åbne arme og beredvilligt sind imod Guds frelse, der udgår fra jøderne. Af natur er vi alle fjendske af sind som ulydighedens og vredens børn, polemisk vendte imod sandheden. Vi lader os lede af tidsånden i denne verden og står Guds Ånd imod. Vi rejser os imod Gud og hans frelse og derfor imod jøderne, fra hvem frelsen kommer. Jødehadet er en følge af, at verden hader Jesus.

Det giver sig ikke altid åbenlyse udslag, men er alligevel latent til stede i det uigenfødte menneske. Kommer det til en afgørende krise, som det gjorde i Tyskland under Hitler, viser det sig, at det uigenfødte menneske som regel ikke magter at stå jødehadet imod. End ikke en rodfæstet humanistisk kultur og en høj dannelse stiller sig da på Jesu side og dermed på det folks side, fra hvilket frelsen udgår. Mangfoldige »pæne«, kultiverede borgere og kirkegængere overlod jøderne til deres

skæbne. Mange teologer og intellektuelle gjorde det samme.

Vi kan ikke tale overlegent eller nedladende om dem, thi det kostede meget i Hitlers Tyskland at sige Nej til jødehadet. Vi må snarere spørge os selv, om vi havde sagt Nej, Nej dertil og intet andet og dermed sat vort liv ind for Guds frelse og det folk, fra hvem frelsen kommer.

fra jøderne

Frelsen udgår fra jøderne! Det lyder umiddelbart mærkeligt, thi »jøderne« er i Johannes-evangeliet, hvor dette ord står, betegnelsen på dem, der hadede Jesus og slog ham ihjel.

Det andet, vi bemærker ved Jesu ord, er således, at jødernes synd imod Ham hverken da eller nu hindrer, at frelsen udgår fra dem. Det åbenbarer apostelen *Paulus* for os i kapitlerne 9-11 i Romerbrevet, hvor han kaster et vidunderligt lys ind over den gådefulde hemmelighed, som jøderne udgør i verdenshistorien.

Dette lille folk udvalgte Gud til at være til velsignelse for alle folkeslagene. Han gav dem sit ord og sin lov, for at de skulle være et lys for hele verden, og fra dem stammer i følge sin kødelige herkomst verdens Frelser og Herre, Kristus, som er over alle ting Gud, højlovet i evighed.

Men uden Guds Ånd forfejler selv Guds udvalgte folk sit høje kald – hvilket ikke er ensbetydende med, at Gud tog fejl eller gjorde nogen fejl, da han udvalgte dem. Da de korsfæstede Herren Jesus, vendte Gud deres synd til velsignelse for alle andre folk, dels derved at Jesus på sit kors bar verdens (alle folkeslags) synd bort, dels derved, at jødernes fald førte til, at frelsen kom til hedningerne, deriblandt det danske folk.

Gennem forkastelsens selvforskyldte, men alligevel ufattelige smerte (hvilket folk har lidt som det jødiske folk?) »fuldbyrder« Guds udvalgte folk sit høje kald: at lade frelsen udgå til hele verden.

Hvad deres forkastelse har medført af trængsel og lidelser for dem selv er ikke til at tænke på. Og dog synes verden hurtigt at glemme det.

Nutiden

Israels historie fra Abraham til i dag er, som nævnt, en hemmelighed. Da staten Israel blev en kendsgerning i 1948, og jøderne, det hjemløse folk, fik et hjemland her på jorden i det land, Gud har lovet dem, var det, som om sløret blev løftet fra den

ne hemmelighed.

Nu fik verden en hjælp til at tyde tidernes tegn – en hjælp til at tænke på, hvem det er, der styrer folkeslagene – en hjælp til at søge Ham.

For menigheden er det en hjælp til at våge og bede, thi hedningernes tider er forbi. Israel er nu det midtpunkt, om hvilket de afsluttende historiske begivenheder finder sted inden vor Herres Jesu synlige genkomst og magtovertagelse.

Hvis jeg forstår Skrifterne nogenlunde ret, da vil jødehadet kulminere i en verdensomspændende front imod Israel, anført af verdensherskeren Antikrist.

Han er Anti-Krist og derfor Anti-Israel – imod Kristus og derfor imod det folk, fra hvilket frelsen udgår. Han vil forfølge enhver, der ikke er anti Kristus og hans udvalgte folk – forfølge dem til blods uden den ringeste medlidenhed – han vil håne og spotte dem – og samle hele verden i dette slutopgør med Gud og hans vilje.

Da kan det være, Karl Barth får ret, når han på sin egen mærkværdigt selvstændige måde hævdede, at antisemitisme er synden imod Helligånden.

Det bliver ikke Anti-Krist, der får sin vilje, om end det ser sådan ud et stykke tid, men Gud. Han tager sløret fra sit plagede folks øjne og udgyder nådens og bønnens Ånd over dem. Han vender deres forkastelse til antagelse, så det bliver som liv ud af døde for alskabningen. Det går langt ud over, hvad vi nu kan forestille os.

Men Israel selv kan ikke rose sig af noget. Det er blevet et ydmyget folk, der græder over sin synd og intet andet har at klynge sig til end Guds overvældende nåde; jødernes synd er måske større end alle andre folks, men hvor synden blev større, blev Guds nåde endnu mere overstrømmende rig.

Menighedens kald

»Vi tilbeder det, vi kender, thi frelsen udgår fra jøderne.« At tilbede »det, vi kender,« fordi vi har fået del i frelsen, der udgår fra jøderne, er menighedens hellige kald og evige bestemmelse. Det gælder ikke mindst i en tid, da antikristelige kræfter gør sig gældende.

Hvad tilbedelsen i Ånd og sandhed angår, udgår frelsen hertil i sandhed fra jøderne. Tænk blot på *Abraham*, der – da han drog til Morija bjerg for at ofre sin søn Isak – sagde: »Vi går for at tilbede!«

Tænk også på *Daniels tre venner*, som nægtede at tilbede guldbilledstøtten, kong

Nebukadnezar havde ladet opstille, og derfor blev kastet i ildovnen. Tænk på *Daniel* selv, der tre gange dagligt med vinduet åbnet imod Jerusalem faldt ned og tilbad Herren sin Gud trods kong Darius' forbud derimod, og som derfor blev kastet i løvekulen.

Men tænk først og sidst på *din Frelser*, som sang lovsangen på vej ind i Getsemane.

Når Anti-Krist træder frem, kræver den falske profet, at alle skal tilbede det billede, han laver af verdensherskeren, og får magt til at lade enhver, der ikke vil det, dræbe. Lad mig vende tilbage til *Karl Barth*. Da Hitler havde samlet al magten i sine hænder, forlangte han, at alle embedsmænd, derunder professorerne ved universiteterne, skulle aflægge en troskabssed til ham. Det gjorde de allerfleste – de teologiske professorer med den begrundelse, at her ikke var tale om nogen religiøs edsaflæggelse, men om et udtryk for, at man i overensstemmelse med Rom. 13 underordnede sig under øvrigheden og ville være lydige imod den. Men Karl Barth så noget mere i denne edsaflæggelse. Han blev derfor stillet for retten, anklaget for lydighedsnægtelse. Her sagde han til de tre dommere, der så på ham med mørke ansigter: »De gør Hitler til Gud, idet De kræver af mig, at jeg skal tilsværge ham lydighed. Hverken De eller jeg ved jo, hvad han vil kræve i fremtiden«. Hvordan Antikrist vil kræve tilbedelse, kan vi næppe udtale os om med sikkerhed – det kan meget vel ske på så forførende en måde, at kun sådanne, der følger i Abrahams, Daniels og hans tre venners spor, de, der er Jesu efterfølgere, formår at sige Nej til ham og derpå gå i døden.

Korset er i evangeliets, frelsesbudskabets centrum – det er i centrum af jødernes og folkeslagenes historie – det er i centrum af menighedens kald og bestemmelse og dermed i centrum af dens historie.

Hvis det præger os, da præger det vor indstilling til og vor holdning overfor jøderne, specielt staten Israel.

Med Jesu ord »*frelsen* udgår fra jøderne« i vort hjerte, fornemmer vi, at *frelsen* er det altafgørende – også for jøderne, fra hvem den udgår.

Derfor er det ikke så meget en interesse for Israel, der fylder os, hvor »bibelsk interessant« alt dernede end er – det er end ikke en »positiv« holdning overfor Israel, der præger os, thi at være positiv er ikke det samme som at være Sandheden tro i kærlighed (vi kommer i hu, at Israels falske profeter blev opfattet som langt mere »positive« i deres bedømmelse af folket end dets sande profeter, f.eks. *Jeremias*) – det, der mest fylder os, er håbet

om deres *frelse* – både for deres egen skyld og for hele verdens skyld.

Det bringer vor *korsfæstede* Herre i centrum! Og kun med HAM i centrum, således at vi ikke betragter begivenhederne i og omkring Israel i noget andet lys end det, der udgår fra Jesu Kristus som korsfæstet, ser vi ret. Kommer Israel derimod i centrum på *bekostning af Jesu kors*, risikerer vi slet ikke at gavne dem, hvad vi jo så gerne vil. Ja, vi risikerer at skade evangeliet – til skade for jøde først, dernæst palæstinenser.

Nogle personlige bemærkninger

I 1933 dannede tre af mine, nu hensovede venner, *Otto Bache*, *Peter Hvidt*, *Flemming Plum* og jeg en bønnekreds, der mødtes en gang om ugen før morgenmad i et af vore respektive hjem til fællesbøn for Danmark og for jøderne. Vor åndelige modenhed og vor fromhed var såre begrænset, men jeg mener at kunne sige, at vi var oprigtige. Denne bønnekreds varede i ca. 10 år, og vi blev noget mere modne, alt som truslen fra Tyskland tog til i styrke og kulminerede med besættelsen den 9. april 1940 og alt, hvad der fulgte med den.

Vi oplevede med dyb glæde, at Gud skånede vort folk for at bukke under for jødehadet. De allerfleste danske jøder blev reddet over til Sverige. Som noget særligt glædeligt oplevede vi det hyrdebrev, som biskop *Fuglsang-Damgaard* var ophavsmanden til, og hvori biskopperne på en fast og værdig måde afviste enhver form for jødehad. Historiske undersøgelser har afsløret, at danskernes holdning knap var så gloriøs, som den er gjort til. Det understreger blot, hvad vi vidste, at det var Guds *nåde*, men ingen dansk fortjeneste, at vort folk som helhed stillede sig på jødernes side og samarbejdede på deres redning.

Nu er der gået mere end et halvt århundrede, siden alt dette skete. Det er i dag kun et lille mindretal, der husker disse begivenheder.

Hvis jeg, som nævnt, forstår Skriften, da vil jødehadet snart kulminere i en verdensomspændende udryddelseskampagne imod jøderne, især staten Israel.

Hvad kan menigheden »udrette« i denne sammenhæng? Den kan *tilbede* – den kan *bede* – og den kan *lide*!

Den beder om jødernes frelse, og den siger Nej og intet andet end Nej til enhver form for antisemitisme med de deraf flydende følger for den selv.

Kan den mere end dette? Kan den »påvirke« det historiske forløb? Kan menigheden i Danmark ved sin bøn fri det dan-

ske folk fra at blive overtalt til, tvunget til, drevet og pisket til at gøre fælles sag med det verdensomspændende jødehad under Anti-Krist?

Jeg kan ikke opgive håbet derom. Derfor beder jeg dagligt Gud den Almægtige, om Han i sin dybe nåde og ubegrænsede magt vil føre Danmark ud af *verdenssamfundet* – dette begreb minder mig i en uhyggelig grad om *verdensherredømmet*, som vil blive givet Anti-Krist.

Verdenssamfundet – for vort vedkommende ikke mindst *Den europæiske Union* – er et værk af den babyloniske ånd, dybest set et anti-kristeligt værk.

Hvilken nåde, om vi får lov til at slippe ud af det! Et Nej til euroen ved afstemningen den 28. september vil være et første skridt ud.

Da bliver vi svage, siger fortalere for euroen og E.U. og verdenssamfundet. De ser nemlig en styrke heri. Det er imidlertid en ond styrke, skabt af ugudelige politikere uden det mindste kendskab til »det, vi tilbeder, fordi frelsen kommer fra jøderne«.

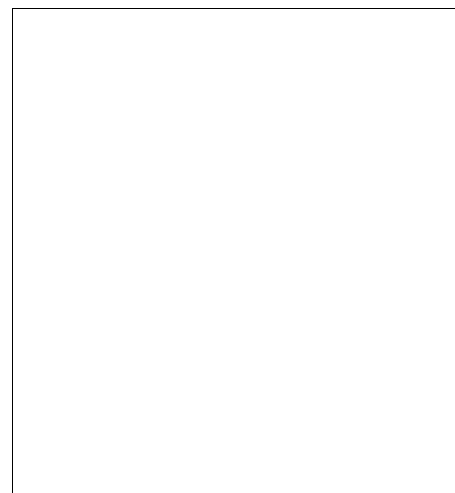
Jo mere vort land støtter sig til, hvad Gud forkaster, des mere drages det ind under Anti-Krists ånd og herredømme og følgelig ind i det grupp vækkende jødehad, som Gud skånede os for under besættelsen.

Jøderne indtager den centrale plads i historien. Vort folks Ja eller Nej til dette folk er den vigtigste afgørelse i vor tids Danmarkshistorie. Men det forstår vore politikere tilsyneladende ikke.

Ved at bede Gud om atter at fri vort folk fra jødehadet, beder vi for vort folks frelse, thi »frelsen kommer fra jøderne«.

Jeg ønsker ikke at påtvinge nogen min opfattelse, men jeg gør opmærksom på den, for at du, min læser, i dit lønkammer kan tale ud med din Herre og Frelser derom.

Vi kaldte i sin tid bønnevagten for »*Bønnevagten for Danmark og Israel*«. Måske skulle vi gøre det igen!

Menigheden og muhamedanerne

Da jeg som ung student gik til Bibeltimer hos kontorchef *Eyvind Sivertsen*, var der to ting, han pegede på: den ene var, at Guds udvalgte folk, jøderne, skulle få deres land tilbage. Det så dengang umuligt ud. Hitler var i færd med at udrydde dem, og der var meget få, om overhovedet nogen nation, der for alvor kom dem til hjælp. Den anden ting var den muhamedanske åndsmagt. Den regnede vi ikke dengang for noget af betydning. Dels var muhamedanerne langt væk fra os, dels var de muhamedanske nationer uden nogen politisk, end sige verdensomspændende magt.

Nu er det totalt anderledes. Staten *Israel* har eksisteret i mere end halvtreds år, og muhamedanerne er rykket frem på verdensarenaen. De har nu en økonomisk og politisk magt, som alle må tage i betragtning, og de er kommet os så nær, at vi dagligt møder dem på gaderne. Der er omkring 100.000 muhamedanere i vort land.

Muhamedanismen

Den er, som de fleste religioner, en udpræget *lovisk* lære. Den kender som jødedommen og kristendommen kun een Gud, og derfor er der mange, der hævder, at der ikke er nogen væsensforskel imellem jøder, muhamedanere og kristne.

Sandheden er imidlertid en helt anden. Muhamed var en anti-kristelig profet, der bestred, at Kristus var Guds søn. Her ligger den altafgørende forskel imellem dem og os. De påstår, at vi dyrker tre guder, Faderen og Sønnen og Helligånden, thi deres øjne er blinde for, at Gud er een, og at Hans eenhed åbenbarer sig i tre.

De fornægter, at Kristus døde for vore synder, og at han opstod fra de døde.

Det hjælper ikke på det, at de betragter ham som en profet. De forkaster hele Guds frelse – ja, de hader den og følgelig også det folk, fra hvem frelsen udgår.

Det ses tydeligt i dag. Den muhamedanske verden står sammen i hadet til staten Israel og i ønsket om at få den tilintetgjort.

Samtidig er der noget ædelt og skønt i den muhamedanske livsopfattelse og kultur. Gæstfriheden indtager en fremtrædende plads, sansen for skønhed giver sig udtryk i den forfinede bygningskunst og ornamentik, og den videnskabelige indsats står ikke tilbage for Vestens.

Muhamedanerne i Danmark

I løbet af ganske få år er Danmark blevet forvandlet i bund og grund og er blevet et multi-etnisk samfund med mange forskellige folkeslag, kulturer, livsopfattelser,

sprog og påklædninger. Vi har som sagt mere end hundred tusinde muhamedanere. De virker som et fremmed-element, der ikke ønsker at tilpasse sig det danske.

Hvordan kan så dybtgående en forandring finde sted i løbet af så kort tid?

Ansaret herfor hviler først og fremmest på alle de politikere, der er gået i brechen for indvandringen og familiesammenføringen under henvisning til, at hvis man er *human*, kan man ikke handle anderledes overfor nødstedte. Racisme er det skældsord, man benytter imod dem, der er betænkelige ved denne indstilling.

Man kunne spørge, hvorfor muhamedanere ikke udvander til muhamedanske lande som f.eks. *Iran*, *Saudi-Arabien*, *Kuwait*, der har penge og plads nok til at tage imod dem.

Lad os imidlertid bag al politisk dårskab se Guds hånd! Er det Ham, der har virket dette? Og er det Hans dom over os som et folk, der har lønnet ham for al hans troskab og nåde med at vende ham ryggen i åbenlys synd og spot?

Hvor fører det hen?

Hvis vi nærmer os afslutningen på nådens tidsalder, da tegner der sig et billede af hele verden, ikke mindst den såkaldte kristne verden, *under Guds dom*.

Da kan muhamedanerne i Danmark meget vel være et *straffens redskab* i Guds hånd. Når Lammet bryder det andet segl i bogrullen med de syv segl, da tages freden bort fra jorden, for at menneskene *skulle myrde hverandre* (Johs. Åbenb. 6,4). Er det dette, vi går i møde? Man kan ikke forestille sig, at danskere giver sig til at myrde danskere – men at muhamedanere og danskere giver sig til det i et utæmmet had og vildt raseri er tænkeligt – ikke mindst hvis muhamedanismen er blevet en verdensmagt, der vil underkaste alle folk under Allah.

Jeg ved det ikke – men jeg mener at vide, hvad *menighedens kald* er i vor tid.

Det er at *tilbede*, thi den er ikke nervøs for, at Gud har mistet kontrollen over udviklingen i stort og småt. HAN er i dag Herren i uindskrænket betydning, ganske som han var det før. Det er HAM, der leder folkeslagene. De største er for ham ikke mere end en dråbe på en spand eller et fnug på vægten. Gud er ikke trængt op i en krog. Derfor ser vi op til Ham og ser hen til Ham, jo mørkere det bliver her i landet og ud over jorden.

Menighedens kald er tillige at *bede* og holde ud dermed som den fattige enke overfor den uretfærdige dommer. Vi beder derfor for muhamedanerne og bevarer vore sjæle fra at foragte dem, end sige

hade dem. Vi beder Gud om, at han i sin suveræne nåde vil frelse flest mulige af dem, der er kommet her til landet, deriblandt også nogle af deres mullaher (præster) og således gøre vor sjælefyende til skamme. Vi beder Ham også om at våge over alt, hvad de ønsker, alt, hvad de vil, og alt, hvad de planlægger. Må Guds vilje ske her på jorden i Danmark, som den sker i Himmelen – og vi priser Ham for, at *Han hører os!*

Menighedens kald er også at *vidne* – at være Jesu vidner! Møder du i dag en muhamedaner, da er han din næste. Han er Guds skabning, et fortabt får. Lader du Sandheden og Kærligheden beherske dig i din omgang med ham, da bliver det et vidnesbyrd for ham – et vidnesbyrd om Ham, der døde for alle, være sig jøder, muhamedanere eller danskere – et vidnesbyrd om den kærlighed, der er *ovenfra*, og om den sandhed, der gør et menneske *fri* – og hvem ved da, hvad der sker i hans indre? Selv føler han sig som et fremmed-element i Danmark og ønsker måske også at være det – men nu har han mødt et »fremmedelement« af en helt anden art – livet *ovenfra* – det *nye* liv – det *evige* liv i et menneske – i en dansker, som også er et »fremmedelement« blandt danskere som helhed.

Menighedens kald er endelig at *lide* – d.v.s. at blive i den kærlighed til sine fjender, som kendetegnede vor Herre Jesus, og som er hans Ånds kraft i os. Kommer det til det forfærdelige, jeg skrev om, da prøves Guds børn til det yderste, og da skænker Gud sine udvalgte nåde nok til hellere at lide end at hade, skulle det end føre til døden.

Det nationale

Jesus elskede sit folk og græd over den ulykke, der skulle komme over det. Paulus elskede sine landsmænd af hele sit hjerte, men hverken Jesus eller han kæmpede for deres land, Israel, og deres landsmænd, jøderne, med kødelige metoder, derunder politiske.

Vi elsker også vort land og vore landsmænd og vil deres bedste! Og nu ser vi, at Danmark og danskheden er »truet« af noget, der er helt anderledes!

Vor nationalfølelse rejser sig i os og vil gøre sig gældende! Hvordan?

Der er to muligheder. Den *første* er, at nationalfølelsen udfolder sig, som den er hos alle andre danskere, når den udfolder sig for fuld styrke. Da er den autonom og styrer sig selv efter sin egen natur og sine egne love.

Den *anden* mulighed er, at nationalfø-

lelsen underordner sig under Guds Ånd og altså ikke er enerådende, men styret ovenfra. Sådan var vor Herres Jesu Kristi nationalfølelse og fædrelandskærlighed – og sådan var den hos Paulus.

De sørgede begge over deres land og folks skæbne – men ingen af dem søgte at ændre den ved kødelige midler, f.eks. politiske argumenter, politisk taktik og politisk magtudøvelse. Det skal vi næppe heller gøre.

De havde begge et *højere* mål for deres land og folk, end selv den mest brændende fædrelandskærlighed og nationalfølelse kan sætte. Deres mål var, at *Guds vilje* skete med deres folk, og slutmålet var, at *Guds rige* kom synligt og inddrog deres folk deri.

Man kan derfor kalde deres høje mål for land og folk for »igenfødselen«, først genfødselen af Guds udvalgte i nådens tidsalder, dernæst »verdens-igenfødselen« ved Jesu genkomst (Matt. 19,28), da Guds

rige synligt omspænder hele den igenfødte skabning, og Danmark med det danske folk ved Guds nåde har nået sit høje mål med alle de andre folk, stammer, tungemål og folkeslag, først og fremmest *Israel* det ledende folk blandt folkene.

Således er det troen, der styrer og påvirker nationalfølelsen, og ikke den, der styrer troen.

Dette kan meget vel blive afgørende for menigheden selv og for dens jordiske fædreland. Det har *Tysklands* historie i det 20. århundrede vist med tragisk tydelighed. Efter nederlaget i første verdenskrig så den tyske lutherske kirke det som sin væsentligste opgave at »genrejse« det tyske folk. Kendte tyske teologer som *Karl Althaus* og *Hirsch* m.fl. talte »overbevisende om den specielt »tyske kristendom«, der måtte være på vagt imod alt udefra – Althaus gik så vidt, at han i 1927 sagde, at »Kirken må holde øje med og have et ord imod den jødiske trussel«. Da *Hitler* stod

frem og i sin første programtale lovede, at han ville genrejse det tyske folk moralsk, jublede derfor de allerfleste kristne, og da han talte om »deutsche« kristne, var de parate til at følge ham – indtil det for sent gik op for dem, at de havde svigtet Herren Jesus, forførte af en alt for dominerende nationalfølelse. De svigtede ikke alene deres Herre og Frelser, men også det tyske folk, som de kun kunne tjene ret ved at forkynde evangeliet og følge Herren!

Lad vort mål for Danmark være højere end det mål, den uigenfødte fædrelandskærlighed og nationalfølelse kender. Lad os tjene vort folk ved at være Jesu efterfølgere!

Muhamedanerne kan ikke gøre Guds frelsesplan til intet. Det ved vi. Derfor tager vi kun de *åndelige* våben, tilbuddet, bønner, vidnesbyrdet, forkyndelsen og efterfølgelsen, i anvendelse – og sejr derved!

Menigheden og palæstinenserne

Man kan ikke mere tale om *Palæstina*, thi der findes ingen stat og intet protektorat ved dette navn. Men man kan tale om palæstinenserne; det er dem, der vil oprette en selvstændig stat ved navn Palæstina.

Da staten *Israel* blev proklameret d. 14. maj 1948, skete det i overensstemmelse med *De forenede Nationers* resolution af 29. november 1947. Det daværende Palæstina skulle deles i to stater, en jødisk og en arabisk, men araberne talte ikke en jødisk stat og gik omgående til angreb på den for at få den tilintetgjort, så de derefter kunne proklamere staten Palæstina.

I de mere end halvtreds år, der er gået siden staten Israels oprettelse, har den været udsat for gentagne angreb af sine nabo-stater med det resultat, at Israel nu behersker *hele Jerusalem* og *betragtelige dele af det område, den palæstinensiske stat skulle have besiddet*.

De gentagne angreb og de hadefyldte proklamationer om Israels tilintetgørelse har gjort det meget svært for Israels forskellige regeringer at stole på, at en varig fred med palæstinenserne er mulig.

Hvordan kan Israel sikre sine grænser mod nye angreb? Palæstinenserne støttes kraftigt af det iranske præstestyre, af Syrien og har formentlig hele den muhamedanske verden på sin side.

Hvordan forholder menigheden sig hertil?

Staten Israel

Det er umuligt for Guds folk at se andet i staten Israel end *Guds opfyldelse af sine tusindårige gamle profetier om, at han ved dages ende vil samle sit folk fra alle de folkeslag, han har spredt dem ud i, og give dem deres land igen*.

Vi ser bogstaveligt, at Gud gør, hvad han har lovet, og forstår, at hedningernes tid er forbi.

Dette har Gud gjort, fordi Han er tro imod sig selv og aldrig glemmer den pagt, Han indgik med dette folk.

Han har ikke gjort det, fordi jøderne er mere gudfrygtige end andre folk – araberne er lige så gudfrygtige – Han har gjort det, fordi Han er DEN, HAN ER.

Derfor *tilbeder* menigheden Ham. Derfor *beder* den for jøderne og for staten Israel med glæde og kan aldrig glemme, hvad dette folk har lidt. Og derfor *beder* menigheden i Danmark også om, at vort land og vort folk aldrig inddrages i noget had til jøderne. Vel kan vi ikke uden videre godkende alt, hvad Israel gør, men det ændrer intet ved, at jødehad er og forbliver djævelsk ondt.

Palæstinenserne

De allerfleste af dem er muhamedanere. De er i en vis forstand spydspidsen i den muhamedanske verdens had til Israel.

De kan naturligvis ikke forstå, at et folk har krav på et land, som de ikke har besiddet i flere tusinde år. De føler sig fordrevet og tilsidesat. De anerkender ikke

jødernes herredømme over Jerusalem, thi templet blev nedrevet for 1900 år siden, men moskeen står og lyser på tempelpladsen. De kan ikke se, at jøderne er Guds udvalgte folk, thi de fleste af dem er ganske verdslige, men selv beder araberne tre gange daglig til Allah.

Skulle vi løse konflikten imellem de to parter ad politisk vej, således som man nu har forsøgt i årevis, da måtte man nok erkende, at palæstinenserne har mange gode kort på hånden. Skulle vi helt lade Gud ude af betragtning, da kunne vi formentlig kun gå ind for staten Israel under henvisning til alt, hvad jøderne har lidt, altså af medlidenhedsgrunde – og de plejer ikke at have gennemslagskraft i en konflikt som denne.

Derfor har menigheden næppe nogen politisk opgave i denne sag som i de allerfleste andre.

Så meget mere har den den skjulte visdoms hellige kald og hellige opgave.

Ro og tillid

Guds børn skal være varsomme med ord. Det gælder også ord om Israel og palæstinenserne. Vel er det betagende, og vel griber det vore hjerter, at jøderne har fået deres land, men det er også helligt, thi det er Gud Den Almægtiges synlige indgreb i historiens gang. Og hvad der er helligt, skal ikke profaneres.

Vi må se til, at vor interesse for Israel ikke bliver over-ivrig og kødelig. Der var en tid, da det næsten var på mode for

kristne at rejse til Israel. Det er naturligvis betagende at sejle på *Genesaret* sø, at sidde på *Oliebjerget* og vandre igennem *Jerusalem*, men styrker det troen og ruster det os til at følge Herren Jesus?

Det vil de fleste, der har været derne, sikkert hævde, og det kan muligvis også være tilfældet for nogles vedkommende, nemlig de, der rejste til Israel, drevet dertil af Guds Ånd – men det er som regel ikke tilfældet med turistrejsende.

Den kødelige, oppustede interesse for og »kærlighed« til Israel indebærer den fare, at Kristus ikke kommer til orde og får sagt, hvad Han vil.

Man kommer bort fra omvendelsen og stilheden, roen og tilliden og havner i en populariseret »bibelsk« forståelse af Israel, palæstinenserne og endetidens begivenheder.

Israel rykker for meget i forgrunden, Kristus kommer på anden pladsen. Sandheden er imidlertid den, at intet i Israel og hos dets omgivelser forstås ret uden i korsets lys.

Det vil atter sige, at kendskabet til Israel aldrig er større end kendskabet til vor Herre Jesus. Hvis det er »større«, er det kødeligt og dermed forkert.

Kendskabet til vor Frelser sætter os i gæld til alle mennesker. Det gør tillige slut på begrebet »min ret«. Vi blev frelst, ikke fordi vi havde nogen ret dertil, men af Guds uforskyldte nåde. Israel bliver heller ikke frelst en dag, fordi det har »ret« dertil, men af den nåde, som er så kostbar, at den kun blev mulig ved Jesu

blodige korsfæstelse og død i deres sted. De har ingen »ret« til deres land, og de vil formentlig komme til at opleve, at deres fjender vil erobre det og tilintetgøre dem, hvis ikke Herren, da alt håb er ude, griber synligt ind og frelser dem af nåde, sandelig af nåde, kun af guddommelig nåde.

Da det kun er denne guddommelige, blodkøbte nåde, der er »løsningen« på menneskehedens uløselige problemer, ikke mindst fjendskabet imellem palæstinenserne og Israel, da er det *vidnesbyrdet om Ham*, der med sit blod købte denne nåde til os, menigheden samler sig om at *bevare* og at *aflægge*. Vidnesbyrdet *bevares* og *uddybes* ved omvendelse og stilhed, i ro og tillid (Esaj. 30,15), thi kun i denne holdning er der kraft til at sige Nej til kødets og fornuftens mange tanker og gerninger. Kun i stilheden åbenbares Guds Ånd Kristi alttilstrækkelige herlighed for vore hjerter.

Og så *aflægger* vi vidnesbyrdet om vor Frelser på tilsvarende måde som apostelen *Paulus*, der vidnede både for jøder og for ikkejøder. Hans brændende hjerte havde kun eet ønske: *at de måtte blive frelst!* Han talte ikke til jøderne om deres »ret« til landet og om deres »ret« til at herske – ikke fordi han ikke kendte Det gamle Testaments profetiske ord herom, men fordi han vidste, at dette ord *kun* forstås ret i lyset af Ham, der kan frelse Israel. Jøderne, som han vidnede om Jesus for, kendte også profeternes udsagn om Israels »ret« og misforstod dem allesammen, fordi de ikke ville kende deres Frel-

ser og Herre, ham, i hvem (*kun* i hvem) alle Det gamle Testaments løfter til Israel og til os andre har deres JA.

Vi står i gæld til alle mennesker – altså også til palæstinenserne. Det betyder ikke, at vi ser igennem fingre med deres synd og had, men at vi rækker dem frelsens ord, når Gud giver os lejlighed dertil.

Gud har indesluttet alle under ulydigheden, for at Han kunne forbarme sig over alle. Det gælder altså både jøder og palæstinensere og danskere og alle andre.

Hvad Gud gør, er helligt. Det får os til at bæve. Ingen bliver stor på det, end sige åndsoverlegen, når han/hun i stilhed dvæler ved Guds store frelse, der nu, formentlig snart, skal åbenbares for hele Israel, når det i Jakobs trængsel må opgive ethvert håb – ingen bliver selvsikker, når han/hun tænker på, at det måske snart kommer til at koste livet at forblive tro imod Kristus – ingen gør Bibelen til et puslespil, hvor det gælder om at lægge de mange brikker på plads, thi »hvem kender Guds tanker« – hvem kender mere end stykvis som i et spejl.

Israels genrejsning som nation i eget land er Guds tale til enhver, der har øren at høre med. Vel bæver vi ved så majestætisk en gerning for øjnene af os, ikke mindst når vi tænker på konsekvenserne for jøderne, for muhamedanerne, for hele verden og for menigheden – men vi løfter også vort hoved, thi det, Herren siger igennem sin gerning, er: »Jeg kommer snart!«